

«Κωδικός Κόκκινο»

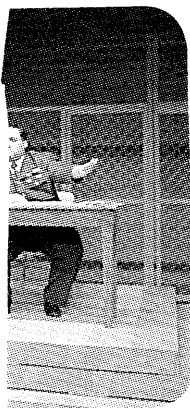
Μπορεί να φανεί παράδοξο, για την παραγωγή της Alpha Square ταλαντεύομαι μεταξύ δύο απόψεων.

Έχουμε μια παράσταση βασισμένη σε κείμενο του Άαρον Σόρκιν που πρωτογράφηκε ως θεατρικό.

Τη σκηνοθετεί ο Ανδρέας Αραούζος, με Κύπριους ηθοποιούς. Θα μπορούσαμε να απαλλαγούμε από οποιαδήποτε άλλη προηγούμενη εμπειρία (και προφανώς εννοώ την κινηματογραφική ταινία «A Few Good Men») και να εκλάβουμε την παράσταση ως το μόνο υλικό προς τέρψη και κρίση.

Όσοι θεατές δεν την είδαν, δεν ένιωθαν υπόχρεοι να τοποθετηθούν απέναντι στη δημιουργική δευτερογένεια της παραγωγής. Οι υπόλοιποι, όμως, αντιμετωπίζαμε το δίλημμα πού να δώσουμε βάρος, στο πόσο καλά λειτούργησε το εγχείρημα ή στο κατά πόσο τα κινηματογραφικά καλούπια περιορίζαν την καλλιτεχνική ελευθερία στο επίπεδο της... ανα-παράστασης; Πρέπει, βέβαια, να εκτιμήσουμε το γεγονός ότι ο σκηνοθέτης και η υποκριτική του ομάδα όχι απλά δεν κρύβουν τη στενή σχέση της παραγωγής τους με το κινηματογραφικό πρότυπο, αλλά το 'χουν ως πρόκληση, ως στοίχημα, να αναμετρηθούν μαζί του, να αποδείξουν ότι οι δικές τους δημιουργικές δυνάμεις και τα θεατρικά μέσα επαρκούν... για ένα σωρό πράγματα: Για να αναπαραστήσουν τα δύσκολα περιβάλλοντα του έργου του Σόρκιν, όπως ναυτική στρατιωτική βάση ή στρατοδικείο στην Ουάσιγκτον. Για να ζωντανέψουν τους χαρακτήρες, που από τη μια βρίσκονται τόσο μακριά από τον κόσμο μας, και από την άλλη είναι τόσο οικείοι, όχι μόνο από την προαναφερθείσα ταινία, αλλά από τόσες άλλες. Για να θέσουν και να λύσουν τους ηθικούς προβληματισμούς του συγγραφέα, οι οποίοι, αν τεθούν και αν λυθούν σωστά, αποκτούν οικουμενικότητα και διαχρονικότητα.

Ο Αραούζος και ο θιάσός του έχουν ξεπεράσει πολλά εμπόδια, έχουν βρει σκηνικές λύσεις για πολλά

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ

θέματα, έχουν σηκώσει μεγάλα βάρη. Ο Γιώργος Γιάννου πολύ εύστοχα έχει τον συρματοφράχτη ως φόντο. Τα κοστούμια της Ρέας Ολυμπίου είναι άψογα, και αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για το είδος του έργου. Ο Βαρνάβας Κυριαζής, ο Ανδρέας Τσέλεπος, ο Ηρόδοτος Μιλτιάδους, η Χριστίνα Μαρούχου κατέκτησαν μεγάλο και δύσκολο κείμενο, παρουσίασαν την εξέλιξη ή την αποκάλυψη του χαρακτήρα που ενσαρκώνουν, έκαναν θεαματικές υποκριτικές μονομαχίες μεταξύ τους και με τους συναδέλφους τους. Οι ήρωές τους περνούν έντονα συναισθηματικά σκαμπανεβάσματα, παίρνουν αποφάσεις μπροστά μας, κι εμείς μπορούμε να δούμε την πορεία των χαρακτήρων τους και την υποκριτική τους τέχνη. Εντούτοις, δεν παύει να με ενοχλεί η σκέψη ότι οι συγκεκριμένοι ανθρώπινοι τύποι έχουν δοθεί στους ηθοποιούς ως στόχοι όχι από τον σκηνοθέτη της παράστασης, αλλά (και πάλι) υπήρχαν στην ταινία, όπου ήταν αποτέλεσμα δουλειάς κάποιων άλλων. Ο Κυριαζής είναι πολύ δυνατός στο ξέσπασμα στο στρατοδικείο, ο Τσέλεπος δείχνει με κάθε λεπτομέρεια τις αλλαγές στη στάση του δικού του ήρωα, ο Ηρόδοτος Μιλτιάδους βρίσκεται απόλυτα εντός του ρόλου του, η Χριστίνα Μαρούχου υπογραμμίζει το πάθος και το πείσμα του χαρακτήρα της. Θα ξεχώριζα, επίσης, τις δουλειές του Φώτη Αποστολίδη και του Τζούλιο Φιλίππο Ντ' Ερρίκο. Δεν αμφιβállω για την ποιότητα του καλλιτεχνικού αποτελέσματος, έχω επιφυλάξεις για την αυτοτέλειά του.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ
ΜΟΛΕΣΚΗ